

til at opretholde det Forsikringsprincip, som Venstre lægger Vægt paa, og der vilde aldrig, humant set, kunne ske nogen Skade derved, thi skulde det Tilfælde endelig hænde, at et Medlem var saa ubemidlet, at selv den ene Fjerdedel af Medlemskontingentet vilde overstige hans Kræfter, saa vilde under alle Omstændigheder Kommunens Hjelpekasse være fuldkommen berettiget til i dette særlige Tilfælde at betale den sidste Fjerdepart af vedkommende Medlems Bidrag.

Saa er der en anden vigtig almindelig økonomisk Ændring, nemlig den, der angaar Sygekassernes Ydelser til Medlemmerne, og her er den vigtigste Ændring utvivlsomt den, som bemyndiger Sygekasserne til at hæve Dagpengemaksimumet til 6 Kr. Her er dog, som jeg senere skal berøre, den Undtagelse, at for kronisk syge kan Dagpengemaksimumet ikke naa højere end til 3 Kr. — Der er nogle enkelte andre smaa Ændringer med Hensyn til Sygekassernes Ydelser til Medlemmerne, men de er af mindre betydende Karakter, og jeg skal derfor ikke dvæle ved dem. — Saa findes der i Forslagets § 5 en ret vigtig Ændring til § 12 i den nuværende Lov, idet det foreslaas, at Reservefonden i en Sygekasse skal bringes op til Gennemsnittet af de sidste 3 Regnskabsaars Udgifter for Sygekassen, bortset fra det for disse Aar ydede Statstilskud. I det Forslag, som var til Behandling sidste Aar, manglede den Bestemmelse, at der her skal ses bort fra den Fjerdepart, Statskassen yder. Det vil altsaa betyde en Skærpelse af Forordningerne til Reservefonden, og jeg tror ogsaa, det vil være heldigt, at Sygekassernes økonomiske Rygstød, som Reservefonden er, bliver saa sikkert som muligt.

Hvis man vilde spørge om den samlede økonomiske Rækkevidde for Statskassen af de Ændringer, jeg her har nævnt, altsaa dem, der vedrører § 13, vil det, som jeg sagde før, for Dagpengenes Forøgelses Vedkommende udgøre omkring $1\frac{1}{4}$ Million og for de øvrige Ændringers Vedkommende noget over 1 Million, det vil sige, at Statskassens Tilskud vil vokse med ca. $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. om Aaret, og da det Statstilskud, som er budgetteret for indeværende Finansaar, er beregnet til 5 700 000 Kr., vil man altsaa se, at alene i Kraft af disse almindelige økonomiske Ændringer vil der blive Tale om en Forøgelse af Sygekassernes Statstilskud paa mellem 35 og 40 pCt.

Foruden disse økonomisk meget betydende Ændringer af almindelig Karakter

findes der en Del andre Ændringer, væsentlig af administrativ Natur, som navnlig vedrører Forholdet mellem Sygekasserne paa den ene Side og Sygekassinspektoratet og Ministeriet paa den anden Side. Det er de Forslag, jeg sigtede til, da jeg før nævnte, at de sikkert vilde blive Genstand for nærmere Omtale af de særlig praktisk trænede og interesserede Sygekassemænd her i Tinget. Jeg tænker her f. Eks. paa saadanne Ændringer som den i § 2 om Aldersgrænsen og om Indenrigsministerens Bekendtgørelse om Indkomst- og Formuegrænsen, og jeg tænker paa saadanne Ændringer som Forslagets § 11 til den nuværende Lovs § 21, der siger, at Indenrigsministeren skal godkende Overenskomster mellem Sygekasser og Læger, og som endvidere tilføjer, at hvis en saadan Godkendelse ikke finder Sted, skal Sygekassen efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse enten yde en passende Forøgelse af dens øvrige Ydelser eller refundere Medlemmerne en nærmere fastsat Andel, dog ikke over $\frac{3}{4}$, af Medlemmernes Udgifter til Lægehjælp. Det er selvfølgelig et Ændringsforslag af vidtgaaende praktisk Betydning.

Det samme gælder ogsaa den i Forslagets § 8 til Lovens § 15 foreslaaede Ændring, der indeholder nye Bestemmelser med Hensyn til Kørselsforhold. Dette er jo et vanskeligt, ja, jeg kan godt sige noget dunkelt Spørgsmaal, og den højtærede Indenrigsminister har selv i Bemærkningerne til Lovforslaget gjort opmærksom paa, at dette Spørgsmaal er saa vanskeligt, at man er klar over, at det vil blive nødvendigt en Gang i en nær Fremtid at tage det op til en særlig og omfattende Behandling. Der foreslaas imidlertid her nogle Ændringer, som i alt Fald vil lette Kørselsvanskelighederne, særlig f. Eks. for Tjenestebørn, som tjener i Kommuner, der ligger udenfor Hjemmets Sygekasses Omraade, og som tidligere ikke havde Ret til Kørsel, hverken i Kraft af Opholdskommunens eller i Kraft af Forsørgelseskommunens lovmæssige Forpligtelser o. desl. En Ændring af samme Art findes i Forslagets § 7, der omhandler den nuværende Lovs § 14 og indeholder en Forbedring for de Medlemmer, der under et midlertidigt Ophold udenfor deres Sygekasses Omraade bliver overfaldet af en Sygdom. Her er Loven mangelfuld, den har, om jeg saa maa sige, et Hul, som herved udfyldes. En nærmere Behandling angaaende denne Paragrafs mer eller mindre heldige Udformning vil